

Ólubló, 1916. június 8. – Lisbon, USA, 2002. augusztus 22.

Tisztviselő családban született. Középiskolai tanulmányait a debreceni piarista gimnáziumban és a makói Állami Csanád Vezér Reálgimnáziumban folytatta, végül a győri bencés főgimnáziumban érettségizett 1934-ben. Beiratkozott a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetem Jog- és Államtudományi Karára, a jogi tanulmányokat 1940-ben fejezte be; az államtudományi oklevelet 1942-ben Pécsen szerezte meg. 1937-ben köztisztviselői pályára lépett; a Belügyminisztérium szociális osztályán előadó lett. Antall József menekültügyi főbiztos felkérésére a minisztérium menekültügyi osztályán önként vállalta a lengyel menekültek elhelyezésének megszervezését, részt vett a lengyel katonák Jugoszláviába menekítésében. 1940-ben a BM Országos Nép- és Családvédelmi Alap szakelőadjaként beosztásánál fogva anyagi támogatást biztosított a Katolikus Agrárifjúsági Legényegyletek Országos Testülete népfőiskolája felállításához. 1941-ben bevonult katonának, az 1. honvéd gyalogezrednél szolgált, majd a Honvéd Haditudósító Századhoz osztották be, később tiszti iskolára került. 1944-ben az Országos Szociális Felügyelőségen dolgozott. 1937-ben belépett a Független Kisgazdapártba, s egyetemista társai között aktív propagandát fejtett ki a párt mellett. Már diákkorában tagja lett a Foederatio Emericanának, három éven át a Szent István Bajtársi Község főtitkára volt. A német megszállás idején részt vett az ellenállási mozgalomban. Kisgazdapárti kapcsolatai miatt 1944 decemberében a nyilasok németellenes szervezkedés címén vád alá helyezték. 1945 tavaszán Varga Béla, az FKGP budapesti szervezete elnökének a titkára lett, szerepet játszott a párt fővárosi szervezkedésének a megindításában. Egyidejűleg részt vett a náci és nyilas háborús bűntettek kivizsgálására megalakult bizottság munkájában. 1945. október 7-étől 1948 decemberéig a főváros törvényhatósági bizottságának a tagja. 1945. november 4-én a nagy-budapesti választókerületben nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945 novemberétől képviselősége mellett ő vezette az FKGP országos központja közigazgatási osztályát. 1946 nyarán jelentős szerepe volt abban, hogy a kisgazdapárt elérte a B-lista felülvizsgálatát, és több mint húszezer köztisztviselőt visszahelyeztek korábbi állásába. 1946. szeptember 7-én bekerült a párt országos intézőbizottságába. A munkaspártok nyomására 1947. március 10-én több társával együtt kilépett a Független Kisgazdapártból. Néhány hónapig párton kívüli képviselőként tevékenykedett, majd az újra szervezkedni kezdő Demokrata Néppárthoz csatlakozott. A párt képviselőjében részt vett az országgyűlési választásokat előkészítő pártközi tárgyalásokon, az 1947. augusztus 31-ére kiírt országgyűlési választások előtt ő vezette a DNP kampányát. A választásokon a Heves és Nógrád-Hont megyei választókerületben mandátumhoz jutott. Kezdetől fogva képviselte pártját az országgyűlés politikai bizottságában. 1947 szeptemberétől pártja végrehajtó bizottsági tagja és országos pártigazgató. Mindszenty József hercegprímás letartóztatása, majd Barankovics István pártfőtitkár emigrálása után, 1949. február elején a DNP Végrehajtó Bizottsága nevében néhány társával együtt feloszlatta a pártot, hogy elkerüljék a szervezet beolvasztását a népfrontba. 1949. február 22-én éjjel több képviselőtársával együtt Ausztriába menekült. Többéves olaszországi és svájci tartózkodás után, 1953-ban az Egyesült Államokban telepedett le. A Ford Company New Jerseybe telepített gyárában kapott munkát; 1989-ben anyagbeszerző tisztviselőként ment nyugdíjba. Bekapcsolódott a politikai emigráció munkájába. 1949

novemberétől a Magyar Keresztény Népmozgalom Végrehajtó Bizottságának, 1950-től a Közép-európai Kereszténydemokrata Unió Magyar Tagozatának a tagja. 1950-ben bekerült a Magyar Nemzeti Bizottmányba is. Az 1950-es évek közepétől nem folytatta aktív politikai tevékenységét. A magyarországi rendszerváltozás után, 1990-től a Kereszténydemokrata Néppárt intézőbizottsági tagja.